

ת"פ 50069/10/13 - ירון יוסף וורטהיים (אסיר) נגד מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 50069-10-13 מע"מ אשדוד נ' וורטהיים(אסיר)
תיק חיצוני: 1212

מספר בקשה: 11

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין
המבקש (הנאשם)
ע"י ב"כ עו"ד ר' אביטל
מהסניגוריה הציבורית
נגד
המשיבה
ע"י ב"כ גב' ג' דוכס מפרקליטות
מחוז דרום (אזרחי)

מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות

החלטה

לפני בקשת מר ירון יוסף וורטהיים (להלן - "**המבקש**"), כי אעין מחדש בהחלטתי מיום 27.12.2020 במסגרתה נדחתה בקשתו, כי אורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר חלף קנס שהוטל עליו בהליך זה, וזאת על מנת לאפשר לו לפנות למשיבה בבקשה לפריסה מחדשת של יתרת הקנס שנותרה.

יש לומר כבר בפתח הדברים, כי גם לאחר העיון הנוסף ולאחר שקיימתי דיון בנוכחות המבקש ובאת כוחו, לא מצאתי הצדקה להורות על הפסקת ביצוע עונש המאסר חלף הקנס שהוטל על המבקש, וזאת אף שגלום בהחלטתי מיום 27.12.2020 היבט עובדתי שגוי, שכן בניגוד לאמור בהחלטה במועד בו היא ניתנה **לא** היה נתון המבקש במאסר חלף הקנס, אלא נתון במעצר במסגרת הליך אחר.

תחילה יש לומר, כי צודקת ב"כ המבקש בטענה לפיה נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, שעל אף העדר הוראה בדיון המאפשרת עיון חוזר בהחלטה הדוחה בקשה לעיכוב ביצוע עונש, הרי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון, שלבית המשפט נתונה הסמכות להיעתר לבקשה שכזו (ראו ע"פ 5135/13 **יגרמן נ' מדינת ישראל** (2.6.2014); בש"פ 711/10 **מדינת ישראל נ' חייבטוב** (16.3.2010)).

בצד זאת, נקבע בהחלטות הנ"ל, כי העיון מחדש יעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, שבהם ההחלטה התבססה על מידע שגוי.

במקרה דנן נטען, שבית המשפט התבסס על הנחה שגויה, שלפיה בעת שניתנה ההחלטה המבקש כבר היה נתון במאסר חלף הקנס שהושת עליו (ראו סעיף 24 להחלטה), אלא שבמועד זה לא היה נתון המבקש במאסר חלף הקנס, אלא נתון במעצר במסגרת הליך אחר.

אכן, בהחלטה נפלה טעות בעניין זה, אלא שהיא תוצאה של האמור בבקשת הנאשם מיום 4.11.2020, שם נכתב "נכון להיום שוהה המבקש אחרי סורג וברח כבר מיום 17.9.2020 בבית כלא הדירים" (ראו סעיף 5 לבקשה), מבלי שיובהר כי שהייתו בבית האסורים במועד זה, היא עקב היותו נתון במעצר, ולא בשל פקודת המאסר שניתנה בעניינו ביום 6.9.2020 עקב אי תשלום הקנס.

בצד זאת, אין מחלוקת, כי לאחר שניתנה החלטתי שלא לעכב את ביצוע עונש המאסר חלף הקנס, אזי ביום 25.1.2021 נאסר המבקש בשל פקודת המאסר שהוצאה נגדו (ראו בסעיף 8 לבקשה לעיון חוזר).

היות שכך, מתקיים התנאי לעיון חוזר, שכן כעולה מן האמור לעיל בהחלטה גלומה שגגה בעניין זה. יחד עם זאת, גם לאחר העיון מחדש ההנמקה העומדת בבסיס ההחלטה עומדת בתוקפה, ואף שאנו בפתחו של חג החירות, אין מקום להורות על שחרור המבקש מן המאסר בו הוא נתון עתה בשל אי תשלום הקנס שהוטל עליו.

היות שהמבקש נתון עתה במאסר חלף הקנס, אזי כל השיקולים שעמדו ביסוד ההחלטה מיום 27.12.2020 ופורטו בסעיפים 24 - 36 תקפים גם עתה, ואין מקום שאחזור על שנאמר.

אך היות שנפלה שגגה בהחלטה, יש לומר, כי היא איננה שומטת את הבסיס להחלטה. כך משום, שהנימוק לפיו המבקש נתון כבר במאסר לא היווה נימוק יחיד ואף לא מרכזי לדחיית בקשתו; וכך משום, שגם אילו היתה מונחת לפני הבקשה בטרם נאסר המבקש, ולאחר שהתברר כי מהלך של שנתיים וחצי הוא איננו משלם דבר על חשבון הקנס, והנימוקים שביסוד עתירתו אינם מגובים בראיות חיצוניות, אזי בקשתו היתה נדחית מן הנימוקים המפורטים בהחלטה.

לגופו של עניין, טוען המבקש, מבלי שטענתו נתמכת בתצהיר או במסמך כלשהו, כי לאחר ששוחרר מן המאסר בו היה נתון, בגין העונש שהוטל עליו בהליך זה, לא עלה בידו לעמוד בתשלומים שנקבעו, וכי לא קיבל את החלטת המשיבה לפרוס לו את יתרת הקנס נשוא הליך זה (יחד עם קנסות נוספים שהוא חב בהם) ל- 48 תשלומים.

כאמור בהחלטה המקורית, הטענה להיעדר יכולת כלכלית לא נתמכה בראיה כלשהיא, והמבקש אף לא הראה מאמץ לאגור סכומים כלשהם מהלך תקופה זו, אלא התעלם לחלוטין מן העובדה שנתרה לו לתשלום יתרת קנס בסכום של 48,000 ₪ (יש לציין כי אף שהמבקש שילם 7 תשלומים של 2,000 ₪ הרי שנמסר על-ידי ב"כ המשיבה שתשלום אחד נזקף לטובת ריבית הפיגורים, ולכן היתרה בפקודת המאסר היא 48,000 ₪).

לפיכך, גם אם הייתי נותן אמון בטענת הנאשם, שלא קיבל לידי את החלטת המשיבה לפרוס את הקנס ל- 48 תשלומים, ואינני נותן בו כל אמון, הרי שאין הסבר, נוכח כך שהיה מודע לקיומו של הקנס, מדוע לא הפקיד את הסכומים בידי המשיבה, בקופת בית המשפט או בכל מקום אחר, ובמקום זאת התחמק מתשלום הקנס מהלך של כשנתיים וחצי, עד אשר הוצאה בעניינו פקודת המאסר. אין זו אלא שהנאשם קיווה, כי הזמן יחלוף והמדינה תשכח את חוב הקנס.

טוען המבקש בנוסף, כי לאור נסיבותיו האישיות יש מקום לשינוי ההחלטה. בהקשר זה טוען המבקש, כי בנו עבר להתגורר עימו, היות שאימו בחרה שלא להחזיק בו; כי אימו היא ניצולת שואה וחולה בסרטן ולא ברור כמה זמן עוד תישאר בחיים; עוד נטען, כי גם בת הזוג של הנאשם חולה, והוא מבקש להיות במחיצתה בימים אלה.

הטענות ביחס לבן ולבת הזוג, לא נתמכו בתצהיר של המבקש או במסמך כלשהו. לפיכך, גם אם אקבל את טענת באת כוח המבקש, שקיים קושי להחתים אותו על תצהיר נוכח היותו נתון במאסר (ויש לומר שנוכח הנחיות לשכת עורכי הדין ביחס לעריכת תצהירים בתקופה זו, אין כל קושי), הרי שאין הסבר לכך שלא צורף מסמך כלשהו שייגבה את טענות המבקש ביחס לבנו ולבת הזוג (שנותרה אלמונית).

בכל הקשור לטענות לגבי אימו של המבקש, יש לומר כי אין חולק שמצבה הבריאותי איננו טוב, אך זו איננה נסיבה שבעטייה יש מקום להורות על עיכוב ביצוע העונש. יתרה מכך עניין זה עמד לנגד עיני בעת מתן ההחלטה נשוא העיון החוזר.

על האמור אוסיף, כי מצבה הבריאותי של האם לא עמד לנגד עיניו של המבקש שעה שלא שילם את הקנס במועד, ואף לא שעה שביצע לכאורה את העבירות בעטיין הוגשה בעניינו בקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים (ראו ההחלטה שצורפה לבקשה לעיון חוזר). בהקשר זה אומר, כי עיון בהחלטה מעלה, שרק פסע הפריד בין המבקש לבין מעצר ממש, ובסופו של יום הוא הושם במעצר בתנאי איזוק אלקטרוני, **שלא בקרבת אימו**, המתגוררת בעיר אשדוד (ראו בתיעוד הרפואי שצורף). עוד יש לציין, שטענות **זהות** בדבר מצבה הסופני של האם היוו גם נדבך בטיעוני המבקש במהלך הטיעונים לעונש (ראו פרוט' הדיון מיום 16.2.2017).

לגישתי, בקשתו של המבקש נגועה בחוסר תום לב, שכן כבר בחודש ספטמבר 2020 נודע לו, כי הוצאה כנגדו פקודת מאסר. לפיכך, אילו היה ממש בטענה כי אחותו מתכוונת לשאת במקומו בתשלומים של 2,000 ₪, לצורך פירעון יתרת הקנס, היה על המבקש להראות, כי צבר סכום של כ- 14,000 ₪, מאז חודש ספטמבר ועד היום. לא רק שהמבקש לא הראה זאת, אלא שגם לא בוצעה הפקדה משמעותית ערב הדיון. הפקדה כאמור, אילו היתה מבוצעת, היה בכוחה להראות על רצינות, ולשפר את אמינותו של המבקש בעיני בית המשפט.

לבסוף טוען המבקש, כי עלות החזקתו במאסר עולה על התועלת שבכך (ראו סעיף 31 לבקשה).

יש לומר, כי התקשיתי להבין טענה זו, החותרת הלכה למעשה תחת המאסר חלף הקנס, שכן ברוב רובם של המקרים, שלא לומר בכולם, ה"תועלת" שבמאסר, הבאה לידי ביטוי ב"שווי" יום המאסר, תהא נמוכה מעלות ההחזקה היומית של אסיר בשירות בתי הסוהר. לפיכך, אילו הייתי מקבל טענה זו, היה מקום לחדול מהטלת עונשי מאסר חלף קנסות שהוטלו, אלא שבכל הקשור לעבריינות הכלכלית, קבע בית המשפט העליון שעונש קנס שמאסר בצידו למקרה שלא ישולם, מהווה נדבך חשוב בענישה.

לאור כל האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה לעיין מחדש בהחלטה, אלא שלאחר העיון הנוסף, אני מחליט לדחות את הבקשה לגופה. אין מקום להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר, אלא אם יפקיד המבקש בקופת

בית המשפט את מלוא יתרת קרן הקנס, שאז יהיה רשאי לפנות בבקשה מחודשת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"א ניסן תשפ"א, 24 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

יהודה ליבליין, שופט